U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Pavla Vrchy a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu,** se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Přerově,** a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Přerově pod sp. zn. 10 EC 358/2010, o 30 117,50 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **ČEZ ICT Services, a. s.,** se sídlem v Praze 4, Duhová 1531/3, IČ 26470411, zastoupené Mgr. Davidem Jüngerem, advokátem se sídlem 28. října 219/438, Ostrava - Mariánské Hory, a žalovaného **M. Č.,**

t a k t o :

I. **P ř í s l u š n ý** vydat rozhodnutí ve věci žaloby o zaplacení ceny za pronájem a prodej mobilního telefonu vedené u Okresního soudu v Přerově pod sp. zn. 10 EC 358/2010, **j e soud.**

II. Usnesení Okresního soudu v Přerově ze dne 1. 12. 2010, čj. 10 EC 358/2010 - 31, **s e z r u š u j e** v té části, jíž bylo rozhodnuto o zastavení řízení a postoupení sporu o zaplacení částky 5258,50 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 26. 6. 2012 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, se Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel“) domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, mezi ním a Okresním soudem v Přerově ve věci žaloby vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 10 EC 358/2010 týkající se zaplacení 30 117,50 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého soudního spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobkyně uzavřela se žalovaným dne 6. 4. 2006 „*Smlouvu o poskytování komunikačních služeb v mobilních sítích*“ č. 06-00492, jejímž předmětem byl závazek žalobkyně poskytovat žalovanému komunikační služby v mobilních sítích; součástí předmětu smlouvy bylo ujednání o pronájmu mobilního telefonu, SIM a zvýhodněném volání pro potřebu zaměstnanců společnosti Skupiny ČEZ. Smluvní strany za poskytované služby sjednaly pravidelnou měsíční platbu, cena byla složená ze dvou položek, a to z ceny za pronájem mobilního telefonu a „přefakturace“ poplatků za službu od operátora Telefónica O2. V účastnické smlouvě se tedy žalovaný zavázal platit žalobkyni cenu za pronájem mobilního telefonu (ve vyúčtování označeno jako „Paušál mob. tel A – zam.“, „Paušál mob. telefonu B Speciál“ nebo „Jednorázová platba – odprodej KMZ“) a z přefakturace měsíčních poplatků za službu operátora (ve vyúčtování označeno jako „Služby mobilního operátora“). Žalovaný porušil účastnickou smlouvu, neboť v rozhodném období (od 1. 8. 2007 do 31. 10. 2009) neplatil ceny za poskytnuté služby a neuhradil částku ve výši 30 117,50 Kč do data splatnosti. Proto ukončila žalobkyně smlouvu ze dne 6. 4. 2006 výpovědí.

Následně se žalobkyně návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu ze dne 28. 9. 2010 u Okresního soudu v Přerově domáhala, aby tento soud uložil žalovanému povinnost zaplatit částku ve výši 30 117,50 Kč s příslušenstvím a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Okresní soud v Přerově usnesením ze dne 1. 12. 2010, čj. 10 EC 358/2010 - 31, řízení zastavil (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II.), zároveň rozhodl o vrácení soudního poplatku (výrok III.). Okresní soud vycházel z § 7 odst. 1 a § 104 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu a § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále též *jen „zákon o elektronických komunikacích“),* dospěl k závěru, že vztah mezi poskytovatelem veřejné telekomunikační služby a jejím uživatelem je vztahem soukromoprávním. Zákon o elektronických komunikacích však stanovil, že orgánem příslušným k projednání a rozhodnutí sporu o nárok provozovatele veřejné telekomunikační sítě na peněžité plnění vyplývající ze smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb uzavřené s uživatelem je Český telekomunikační úřad jako správní a regulační úřad ve věcech telekomunikací. Okresní soud proto vyslovil, že je založena pravomoc Českého telekomunikačního úřadu k rozhodování v této věci.

Navrhovatel poté podal návrh zvláštnímu senátu k rozhodnutí negativního kompetenčního konfliktu. Navrhovatel uvedl, že se spor původně vedený u okresního soudu týká nezaplacených částek za pronájem telefonu ve výši 24 859 Kč a dále úhrady za „přefakturaci“ ve výši 5258,50 Kč. Navrhovatel původně nesouhlasil pouze s tím, že je příslušný k rozhodování věci ohledně částky za pronájem mobilního telefonu ve výši 24 859 Kč, a proto podal 14. 12. 2011 návrh na řešení kompetenčního sporu. Zvláštní senát usnesením ze dne 13. 3. 2012, čj. Konf 102/2011 - 14, rozhodl, že příslušný vydat rozhodnutí o nezaplacené částce za pronájem mobilního telefonu ve výši 24 859 Kč je okresní soud a v této části usnesení Okresního soudu v Přerově ze dne 1. 12. 2010, čj. 10 EC 358/2010 – 31, zrušil.

Navrhovatel v nyní podaném návrhu na řešení kompetenčního sporu popírá svou pravomoc k rozhodování sporu i ve zbylé části, tedy ohledně částky 5258,50 Kč. Navrhovatel tvrdí, že nejsou splněny podmínky § 129 zákona o elektronických komunikacích pro to, aby ve věci rozhodoval. Podle navrhovatele žalobkyně tvrdí, že pouze „přefakturovává“ měsíční poplatky za službu od operátora Eurotel (nyní Telefónica Czech Republic, a. s.). Předmětem smlouvy mezi žalobkyní a žalovaným tedy není samotné poskytování služeb elektronických komunikací, ale to, že žalobkyně přenechala či zprostředkovala žalovanému využívání služeb poskytnutých společností Telefónica Czech Republic, a. s. pro zaměstnance skupiny ČEZ či jeho rodinného příslušníka.

V postavení účastníka služeb elektronických komunikací se nachází žalobkyně, poskytovatelem služeb (osobou vykonávající komunikační činnost) je společnost Telefónica Czech Republic, a. s. (dále jen „Telefónica“). Navrhovatel dále uvedl, že část vyúčtování označená jako „Služby mobilního operátora“ lze považovat za služby elektronických komunikací podle § písm. n) zákona o elektronických komunikacích. Předmětem žaloby je však spor vyplývající ze soukromoprávního vztahu mezi žalobkyní a žalovaným, o kterém má rozhodovat okresní soud.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Podle § 1 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, je pozitivním kompetenčním sporem spor, ve kterém si jedna strana - zde orgán moci výkonné a obecný soud [srov. § 1 odst. 1 písm. a) cit. zákona] - osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí. Negativním kompetenčním sporem je spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků.

V dané věci popřel svou pravomoc Okresní soud v Přerově, navrhovatel po postoupení věci pravomoc popírá v části, jež se vztahuje ke sporu o zaplacení částky 5258,50 Kč (v části týkající se úhrady za pronájem a prodej mobilního telefonu popřel svou pravomoc již v návrhu ze dne 14. 12. 2011). Jedná se proto o negativní kompetenční spor, k jehož projednání je příslušný zvláštní senát podle zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. č. 485/2005 Sb. NSS).

Pravomoc navrhovatele rozhodovat spory o povinnostech plynoucích ze zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (srov. § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích) je výjimkou z pravomoci obecných soudů rozhodovat spory vyplývající ze soukromoprávních vztahů (srov. § 7 odst. 1 občanského soudního řádu).

Zvláštní senát ve své předchozí rozhodovací činnosti vyslovil, že pravomoc navrhovatele rozhodovat účastnické spory podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických

komunikacích je založena naplněním osobního a věcného předpokladu (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12, dostupné na www.nssoud.cz).

Osobní předpoklad založení pravomoci navrhovatele se naplní tehdy, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích (zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů), a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé.

Věcný předpoklad pravomoci navrhovatele rozhodovat účastnické spory vznikne tehdy, týká-li se spor povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě. Službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích rozumí služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací.

Zvláštní senát se nejprve zabýval tím, zda byl naplněn osobní předpoklad podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Zkoumal proto, zda byla žalobkyně ve vztahu k žalovanému poskytovatelem služby elektronických komunikací – a tedy osobou vykonávající komunikační činnost ve smyslu § 129 zákona o elektronických komunikacích.

Z příloh v soudním spisu zvláštní senát zjistil, že žalobkyně (její právní předchůdce) podala u společnosti Eurotel Praha, spol. s r. o. (nyní Telefónica) dne 6. 4. 2006 žádost o poskytování služeb elektronických komunikací sítí Eurotel a o přenesení telefonního čísla X a Y. Mezi společností Telefónica a žalobkyní vznikl vztah související s poskytováním služeb elektronických komunikací, přičemž žalobkyně je v žádosti označena jako účastník.

Naopak smluvní vztah žalobkyně a žalovaného byl založen „smlouvou o poskytování komunikačních služeb v mobilních sítích“ ze dne 6. 4. 2006 (dále jen „smlouva“), sjednanou jako inominátní smluvní typ podle § 269 odst. 2 obchodního zákoníku. Zvláštní senát v usnesení ze dne 7. 5. 2010, čj. Konf 14/2010 - 8, publikovaném pod č. 2115/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz, vyslovil pravidlo, že pro určení orgánu příslušného rozhodovat spory vzniklé na základě smlouvy *„není relevantní, jak byla předmětná smlouva formálně označena, nýbrž její skutečný obsah“*. Samotné sjednání smlouvy označené jako smlouva o poskytování komunikačních služeb v mobilních sítích, byť i s poskytovatelem, který získá oprávnění vykonávat komunikační činnost od navrhovatele, však neznamená automaticky založení pravomoci navrhovatele rozhodovat spor.

Předmětem smlouvy bylo poskytování komunikační služby v mobilních sítích, jejíž součástí byl pronájem mobilního telefonu, SIM a zvýhodněné volání pro potřebu

zaměstnanců společnosti skupiny ČEZ. Zvláštní senát se zabýval povahou služby, kterou žalobkyně poskytla žalovanému, a zejména tím, zda se jedná o službu elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích. Zvláštní senát ze smlouvy, o niž žalobkyně opírá svůj nárok na požadované plnění, zjistil, že žalobkyně umožnila žalovanému svým prostřednictvím využívat za zvýhodněných podmínek služby operátora Telefónica (podle článku 1 se poskytování služby řídí Všeobecnými podmínkami společnosti Telefónica a cenu za tyto služby nevystavuje žalobkyně, ale jde pouze o „přefakturaci" vyúčtování vystaveného operátorem). Na základě smlouvy s žalobkyní byl žalovaný oprávněn používat telefonní čísla X a Y, tedy čísla, která byla předmětem žádosti o poskytování služeb elektronických komunikací sítí Eurotel a o přenesení telefonního čísla.

Shodná telefonní čísla proto byla předmětem právního vztahu jak mezi žalobkyní a žalovaným, tak mezi žalobkyní a společností Telefónica. Poskytovatelem této konkrétní služby elektronických komunikací mohl být však pouze jeden subjekt a tím byla společnost Telefónica. Žalovaný proto nevyužíval služby elektronických komunikací, které by originárně poskytovala žalobkyně, ale služby elektronických komunikací společnosti Telefónica.

Žalobkyně ve svých dokumentech uváděla, že žalovaný platil „přefakturaci". Pokud by žalovaný byl povinen plnit přímo společnosti Telefónica prostřednictvím žalobkyně, musel by předně mezi žalovaným a touto společností existovat právní vztah. Zvláštnímu senátu však existence takového právního vztahu ze spisu nevyplynula. Byly uzavřeny dvě samostatné smlouvy, a to smlouva mezi žalobkyní a společností Telefónica a dále smlouva mezi žalobkyní a žalovaným. Z toho vyplývá, že žalobkyně byla vůči společnosti Telefónica jako osobě vykonávající komunikační činnost v postavení účastníka podle zákona o elektronických komunikacích, nikoli však žalovaný. Pokud by vzniknul spor mezi žalobkyní a touto společností, osobní podmínka § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích by byla naplněna a v případě splnění věcné podmínky by ve věci mohl rozhodovat Český telekomunikační úřad. Naopak žalovaný nebyl ke společnosti Telefónica v žádném právním vztahu, společnost (operátor) proto po něm nemohla samostatně platby vyžadovat a označení „přefakturace" proto žalobkyně použila nesprávně.

Zvláštní senát proto při řešení kompetenčního sporu posuzoval pouze právní vztah mezi žalobkyní a žalovaným. Žalobkyně na základě smlouvy umožňovala žalovanému využití služeb elektronických komunikací, které jí na základě žádosti o poskytování služeb elektronických komunikací sítí Eurotel a o přenesení telefonního čísla poskytovala společnost Telefónica. Sama o sobě služby elektronických komunikací neposkytovala, přestože k tomu má oprávnění (dle databáze navrhovatele ale nemá oprávnění k poskytování služeb elektronických komunikací v mobilních sítích). Protože v tomto konkrétním případě nelze považovat žalobkyni za osobu vykonávající komunikační činnost a žalovaného za účastníka ve smyslu zákona o elektronických komunikacích, nebyla naplněna osobní podmínka podle § 129 zákona o elektronických komunikacích a Český telekomunikační úřad není oprávněn ve věci rozhodovat. Splnění věcné podmínky podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích zvláštní soud proto již nemusel posuzovat.

Zvláštní senát se dále zabýval tím, zda byla ve věci založena rozhodovací pravomoc navrhovatele podle § 129 odst. 1 věta druhá zákona o elektronických komunikacích, který stanoví, že *„Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku"*. O takovou situaci se v projednávané věci v souvislosti se službami, které poskytovala žalobkyně, nejedná. Smyslem citovaného ustanovení je zachování pravomoci navrhovatele k rozhodování sporů i tehdy, došlo-li ke změně subjektů závazkového vztahu, aniž by se změnil jeho obsah. Vzhledem k tomu, že z již výše vyložených důvodů mezi společností Telefónica a žalovaným nikdy neexistoval žádný právní vztah, nejsou naplněny ani podmínky pro použití § 129 odst. 1 věty druhé zákona o elektronických komunikacích.

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Okresního soudu v Přerově ze dne 1. 12. 2010, čj. 10 EC 358/2010 - 31, v té části, jíž bylo rozhodnuto o postoupení sporu o zaplacení částky 5258,50 Kč Českému telekomunikačnímu úřadu. Okresní soud proto bude rozhodovat o celé žalobě ze dne 28. 9. 2010, tedy jak o pohledávce ve výši 24 859 Kč z nezaplacené ceny za pronájem mobilního telefonu – jak vyslovil zvláštní senát již v usnesení ze dne 13. 3. 2012, čj. Konf 102/2011 - 14, tak v části pohledávky ve výši 5258,50 Kč.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Okresní soud v Přerově pokračovat v řízení o podané žalobě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. září 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu